

Entrevista a la germana menor d'Antonio Anglés, el delinqüent més buscat

“Dir-se Anglés és un malson”

La germana d'un dels dos presumptes assassins de les xiquetes d'Alcàsser explica per primera vegada el rebuig social que pateix per dir-se com es diu. Dolores Anglés, vinculada laboralment amb el món de l'espectacle, creu que la gent és injusta amb ella i demana que s'acabe aquest malson.

Fa tres mesos, la família Anglés rebia sense problemes els periodistes a casa seua, a Catarroja (l'Horta). Ara, cent dies després que foren descoberts els cadàvers de les xiquetes d'Alcàsser i que Antonio Anglés iniciara una fuga digna de pel·lícula, les coses han canviat molt. Els Anglés sospiten de la premsa, consideren que molts periodistes han exagerat i manipulat les seues declaracions. Una persona ha estat repetidament perseguida per les televisions –àvides com mai d'exclusives espectaculars–: la germana menor d'Antonio, a qui anomenarem Dolores, tot i que ella va canviar-se aquest nom per un que li agradava més fa temps. Ella ho prefereix així. Sap que tenir Anglés de cognom li barra el pas. La seua única salvaguarda és no fer públic el seu nom de pila.

Amb vint-i-dos anys, i en el si d'una família nombrosa i amb greus problemes d'adaptació social, Dolores ha estat gairebé l'únic membre del clan Anglés plenament inserit en la societat. Havia començat una incipient carrera en l'univers de l'espectacle i fins i tot havia gravat un disc. Però tot això, que s'ho ha guanyat a pols, se li ha esfumat dels dits en menys de tres mesos, d'ençà que la gent sap que és la germana d'un dels delinqüents més buscats del món.

La llar dels Anglés ha estat sempre una casa desolada. L'alcoholisme, la violència, la manca de diners i la dificultat per relacionar-se amb la resta de la societat formen part indissoluble de la seua vida.

Un pare alcohòlic, ja difunt, una mare vinguda del Brasil i nou germans –algun d'ells amb desequilibri mental– han estat l'entorn familiar de Dolores. Però qui, sens dubte, ha marcat més les relacions entre els membres d'aquesta família ha estat Antonio, el més violent de tots els germans. L'ambient de por que aquest va crear, si els altres no es doblegaven als seus desitjos, va ser tan gran que ells són els primers que volen que la policia el detinga ben aviat.

El quart pis que allotja els Anglés és un apartament atrocinat, ple de desordre i deixadesa. Sorprenentment, la cambra ocupada per Dolores és tot el contrari. Quan s'obre la porta, el visitant creu ser en un altre lloc. L'habitació és agençada, plena de detalls humils i d'elements

juvenils. En aquesta decoració destaca la veneració a Michael Jackson: pòsters, discos i caretes seues, el llibre *Moonwalker*, que va escriure sota la influència de Jackie Kennedy..., un modest temple per al déu del dòlar i la controvèrsia. Enmig d'aquests fetitxes passa els dies Dolores, i, com el cantant que admira, té un guardaespalles particular: un amic alt i bru amb arracada a l'orella que l'acompanya durant tota l'entrevista i li presta suport i refugi des que el seu germà fou descobert com a presumpte autor del crim d'Alcàsser.

Dolores, que ha exigit aparèixer amb els ulls tapats a la fotografia per por de ser reconeguda, va obrint-se a mesura que dialoga. Toca a qui conversa amb ella, fa gestos d'acostament i confessió que la presència a la sala del seu amic i també del seu germa Carlos sembla que no li deixen completar.

La germana d'Antonio Anglés té un físic treballat per la gimnàstica i el ball. Es frega unes mans nerviüdes i tenses. Mentre parla es retoca contínuament una cabellera d'atzabeja, negra com els vius ulls que es mouen en unes fondes cavitats. Té un magnetisme especial: vesteix roba cenyida, allunyada del disseny, i la combina buscant l'efecte de suggerir. Segons sol dir Maddona, aquest és el recurs dels que no es poden permetre la roba cara de marca: la fantasia pròpia, de vegades, és més efectiva que la dels amos de la moda.

Segons va revelant els

“Antonio i jo no pensem igual, no actuem igual, som oposats. Cain i Abel també eren germans.”

ARXIU

El pis on viuen els Anglés (en la foto, la terrassa exterior) sempre ha estat ple de desordre i deixadesa, excepte la cambra de Dolores.

RAFA GIL

punyents aspectes de la seua història recent, Dolores es transforma en una interlocutora inesperadament loquaç. La conversa amb ella es fluida, domina el lenguatge que parla. Fins i tot s'esforça buscant l'adjectiu que cal en cada descripció. Aquest és un detall que la diferencia dels altres membres de la seua família, els quals a penes poden mantenir un discurs coherent: barregen castellà o portuguès, es queden amb la ment en blanc o abusen de l'argot del carrer. Dins de la marginalitat en què han viscut els Anglés, Dolores és una mostra de voluntat d'adaptació a un sistema que la rebutja. Les seues paraules són un testimoni colpidor d'una situació que fins ara ningú havia intentat traure a la llum.

—¿Com ha trastocat la seua vida la implicació d'Antonio en el crim de les xiquetes d'Alcàsser?

—De manera total. Per començar, quan el van acusar i els periodistes començaren a investigar aquesta casa, me'n vaig haver d'anar unes setmanes, perquè no volia eixir en la premsa. Em temia que si la gent s'assabentava que Antonio i jo érem germans, patiria un fort rebuig social i tindria problemes en el treball. Vaig ser quasi un mes a Torrent, a casa d'un amic. Per cert, que cada diari deia una cosa: que si vivia a València amb el meu nòvio, que si vivia a Albal amb unes amigues...

Quan vaig decidir tornar a casa, vaig trobar-me males històries. La gent em mirava malament pel carrer, perquè a Catarroja tothom sap qui sóc. Vaig tornar al gimnàs d'arts marçials, on des de fa dos anys practique karate, i vaig notar un

ambient molt tens. Jo mateixa vaig parlar amb l'instructor i li vaig preguntar què passava. Em digué que considerava contraproduent per a ell que jo acudira a les classes, tot i que em faltava poc per obtenir el cinturó negre. Jo era la seua millor alumna, t'ho assegure. A més, aquest mestre és molt amic del meu exnòvio i ens coneixem de fa molts anys. Ell sap que jo no tinc res a veure amb el

meu germà. El cas és que em digué que si continuava anant al gimnàs la gent es donaria de baixa i abans que res, ell havia de mirar per l'empresa. Em va demanar que me n'anara.

També anava a classes d'anglès en una acadèmia de Catarroja, però des d'allò d'Alcàsser, he deixat d'anar-hi. Un amic amb qui hi assistia, m'ha explicat que els altres alumnes el miren malament i

parlen baixet quan ell passa pel seu costat... ¡només perquè és amic meu! Com que no vull tornar a sentir la vergonya que vaig patir al gimnàs, me l'estalviaré i no tornaré a anar a l'acadèmia, encara que em fot moltíssim.

—Però segons tinc entès, també ha tingut problemes laborals.

—Sí, ara tinc dificultats per continuar

la meua carrera musical. Havia gravat fa poc com a vocalista un disc de *bakalao*, que es diu *Hazme el amor*. El músic instrumentista que havia enregistrat el disc amb mi, segons sembla pressionat pels pares, m'ha dit que ja no podem tornar a treballar junts perquè a casa seua saben qui sóc. De la mateixa manera, en el grup de samba on treballo puc tenir complicacions, perquè una de les ballarines ha estat relacionada amb el meu germà Antonio per un diari sensacionalista del Brasil. I es rumoreja entre els treballadors que els empresaris sospiten qui sóc jo. Ja ho veus, en aquests moments, portar el cognom Anglés és un malson. Em sent pitjor que si tinguera la sida.

—La gent que la coneix bé diu que sempre ha estat més aviat desvinculada de la resta de la família, ¿per què?

—Més o menys és així. Com ja saps, ma casa era de vegades molt pareguda a un infern; germans amb antecedents, l'Antonio completament penjat, mon pare alcohòlic, ma mare desfeta... Però jo ja fa molts anys que vaig decidir que això no podia ser un impediment perquè m'integrara plenament en la societat en què creia. No he estat mai implicada en cap delictes ni tinc antecedents. Tinc el graduat escolar amb notable. Vull dir amb això que sempre he hagut d'es-

Enrique Anglés, que va ser deixat en llibertat en comprovar que no havia participat en el crim.

forçar-me més que la resta. Jo sóc ballarina professional i fa cinc anys vaig anar a Palma de Mallorca a ballar com a animadora de discoteca. Després m'han funcionat les coses bé mitjançant contractes: imite Michael Jackson, el meu ídol; estic en dos grups de ball; he treballat com a ajudant en números de màgia i més coses. A part, tenia esperances de poder

continuar gravant discos. Vaig arribar a creure que qualsevol dia el meu cognom seria famós dins del món de l'espectacle, que trauria la meua família de la misèria. Ara, el meu cognom ja és famós, molt més del que jo havia somiat, però... ¡no veges de quina manera! És molt fort ser a la consulta del metge i veure les cares que fa la gent quan diuen el teu nom per

l'altaveu. O anar a un bingo i comprovar l'expressió del caixer quan t'ha de pagar si encertes alguna línia. ¡Arribes a prendre-t'ho a broma!

—*Si sempre ha estat reticent amb els periodistes, ¿per quin motiu ha decidit trencar el seu silenci i concedir aquesta entrevista a EL TEMPS?*

—Perquè hi ha certes coses que vull dir. En primer lloc, que la premsa, a nosaltres, ens ha fet més mal que bé. Encara que potser les intencions són bones, però s'aconsegueix tot el contrari. Quan els xiquets veuen al meu germà petit Carlos, arranquen a córrer. Ma mare no pot anar a fer la compra sense que l'examinen de dalt a baix. S'ha manipulat i exagerat moltes coses de les que la meua família ha dit. Alguns s'han passat molt: una cadena privada de televisió va arribar a filmar la casa racó per racó quan ma mare estava dormida i sense demanar permís a ningú. Tot això ens ha portat molts maldecaps. Aquest *morbo*, aquest ser notícia constant —perquè encara ho som i ho serem fins que s'acaben les aventures del meu germà—, és esgotador. Amb aquesta entrevista vull que la gent s'adone del que és capaç la nostra societat. Jo he perdut oportunitats laborals i de formació simplement per ser germana genètica d'Antonio. I això és molt dur. Jo parlaria obertament amb la premsa si sabera que això podia reportar alguna cosa positiva en aquesta història. Però no, m'he d'anar amagant i acollonir-me quan algú sospita qui sóc.

—*¿Creia que Antonio seria capaç de cometre el crim que se l'imputa?*

—No, ni de bon tros. Ell sempre ha estat boig i era molt violent amb nosaltres. També tenia tendències suïcides: es va intentar penjar d'un arbre a la mili. Està malalt dels nervis, és un descontrolat. Però d'això a matar..., no, no el creia capaç. Fixa't: jo vaig fer un viatge a Granada per assumptes de treball, abans que descobriren els cossos de les xiques d'Alcàsser. Aleshores hi havia gent que deia que les havia vist a Navarra, a Madrid, a Andalusia... Jo pensava: déu vulga que les veja i els puga dir: "ei, sóc de València, ¿què us passa?, allí tots estem preocupats, torneu-vos amb mi cap a casa". Imagina't el colp que vaig rebre quan vaig assabentar-me del final.

—*¿Creu que el que pateix és un judici social?*

—Sí, en tota regla, però un judici social incorrecte a una persona innocent. La germana de Miquel Ricart està molt bé, la gent li té llàstima i respecte, no

Calma total a Catarroja

Catarroja ja no està excitada, ni enfurida, ni espantada com fa cent dies. Ha assimilat que durant molts anys ha allotjat al seu interior els presumptes assassins de les joves d'Alcàsser. Passat l'impacte inicial, aquest poble de l'Horta sud de vint-mil habitants continua el seu quefer diari sense rèmores de melangia.

Les primeres setmanes, quan es va fer públic que Anglés i Ricart estaven implicats —i Alcàsser i Catarroja es convertiren en una mena de circo periodístics— els carrers del poble veieren algunes manifestacions, les botigues i perruqueries anaven plenes de veus sorpreses i avergonyides dels veïns, petrificats per haver conviscut amb l'enemic públic número u de tot l'estat. A poc a poc, les setmanes han dut al poble un cert distanciament de tot això. Ara, Catarroja segueix per la premsa i la televisió la rocambolesca fuga d'Anglés, sense la ira o la passió dels primers dies. Fins i tot, alguns comencen a considerar-lo un vilà com els dels còmics nord-americans, sempre escapant de les forces de seguretat, a última hora i de manera força increïble.

A Catarroja, podia haver esclatat fàcilment un conflicte entre l'opinió pública i la policia o els serveis socials. Només cal recordar que Antonio Anglés va passejar tranquil·lament pel poble mentre tenia una ordre de crida i cerca sobre ell, abans de descobrir-se el crim, per no haver tornat a la presó Model de València després d'un permís de cap de setmana. Cap membre de la Policia Local ni de la Guàrdia Civil no el va detenir. També ha estat controvertit el paper dels serveis socials. En aquest sentit el director del reformatori Sant Vicent Ferrer, de Burjassot-Godella, Manuel Puig, comenta: "Alguna cosa no deuen haver fet bé els serveis socials de Catarroja, encara que tenen fama de ser molt bons treballadors. Ells coneixien la problemàtica dels Anglés i no van preveure la catàstrofe personal del més conflictiu, l'Antonio. Per tant, alguna cosa se'ls va escapar". Però a Catarroja ja ningú no es planteja qui va tenir la culpa. De la ràbia inicial només queden els prejudicis contra la família del fugitiu.

quimera com a mi. Antonio i jo som germans perquè hem compartit pare i mare, res més. Ell sempre ha estat l'element més desestabilitzador de la família. No pensem igual, no actuem igual, és més, som oposats. Caín i Abel també eren germans. Al cap i a la fi, tots som ger-

En aquesta plaça de Catarroja, Antonio Anglés solia reunir-se amb els seus amics.

RAFA GIL

mans, fills de Déu, més enllà de les circumstàncies genètiques.

Jo vull més que ningú que la policia l'apresse i deixi de fer mal a la gent. És una mala peça. Encara que de segur que no es deixarà detenir. Abans matarà i es matarà. No suporta estar tancat. Aquest cas està ple de política i de *morbo* i només desitge que acabe. I vull deixar una cosa ben clara: joestic amb el pare de Míriam i les altres xiquetes assassinades. He signat el full que el pare de Míriam està fent rodar per tot l'estat perquè els violadors complexquen les penes completes. Aquesta signatura és, jo crec, més important que la del rei o la de Lerma o la del ministre de Justícia, perquè és la germana de l'implicat qui signa. Quan les xiquetes estaven desaparegudes, jo patia com els pares i com tots els valencians. Em preguntava on estarien, per què no tornaven... no se m'havia passat mai pel cap un final tan dolorós: per als pares, i per a mi també. Vull dir als pares de les tres xiquetes que ho sent moltíssim. No vaig poder anar a l'enterrament perquè em feien por els ànims enfurismats. Si jo haguera pogut evitar la mort de les seues filles, ho hauria fet, encara que m'haguera costat la vida. Al cap i a la fi, elles tenien uns pares i unes oportunitats que jo no tindrè mai. I en aquest sentit, i perquè eren més joves, la seua vida era més valuosa que la meua. Sent de veres el desenllaç, el dolor. I també ser germana de qui sóc.

J. M. O.

Joan Manuel Oleaque